

Den här sidan har genererats genom maskinöversättning [Länk]. Maskinöversättningar kan innehålla fel som riskerar att minska tydligheten och exaktheten. Ombudsmannen frånsäger sig allt ansvar för eventuella avvikelser. För den mest tillförlitliga informationen och rättssäkerheten hänvisas till källversionen i engelska via länken ovan. För mer information, se vår [språk- och översättningspolicy](#) [Länk].

Europeiska ombudsmannens beslut att avsluta sin undersökning av klagomål 1339/2012/FOR mot Europeiska centralbanken

Beslut

Ärende 1339/2012/FOR - **Undersökning inledd den 24/07/2012 - Beslut den 01/02/2013 - Berörda institutioner** Europeiska centralbanken (Inget administrativt missförhållande upptäckt) |

Klaganden, den icke-statliga organisationen Corporate Europe Observatory, hävdade att ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen trettio är oförenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet. Den hävdade att ECB borde be sin ordförande att dra sig ur gruppen.

Ombudsmannen förstod att klaganden hävdade att 30-gruppen är en intressegrupp som företräder privata ekonomiska intressen och fungerar som lobbyverksamhet för att främja dessa privata ekonomiska intressen. Den föreslog också att gruppen skulle ge privata intressen en plattform för lobbyverksamhet för ECB. Som bevisning hävdade klaganden att i) vissa medlemmar i gruppen på trettio för närvarande arbetar, eller har arbetat, för privata banker och investeringsbolag. (II) Koncernens finansiering kommer huvudsakligen från privata banker och iii) koncernens mål gynnar privata intressen.

Efter att noggrant ha analyserat klagandens argument och ECB:s yttrande noterade ombudsmannen att många medlemmar i gruppen i själva verket företräder offentliga organ, såsom andra centralbanker. Finansieringen är dessutom mångskiftande och kommer delvis från offentliga organ. När det gäller gruppens mål fann ombudsmannen att de tillgängliga uppgifterna stödde uppfattningen att gruppen var ett diskussionsforum snarare än en intressegrupp eller lobby. Ombudsmannen uppgav också att det i princip är korrekt, och till och med nödvändigt, att ECB:s ordförande deltar i lämpliga diskussionsforum.

Ombudsmannen avvisade således påståendet att ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen är oförenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet och fann inga administrativa missförhållanden från ECB:s sida.

Ombudsmannen noterade också att med tanke på ECB:s inledningsvis otillräckliga svar på klaganden var den senare korrekt när den gav upphov till farhågor i frågan. Slutligen kom han med två förslag. Den första var att ECB, för att säkerställa öppenhet, på sin egen webbplats bör inkludera information om att dess ordförande är medlem i gruppen trettio. Den andra var att ECB, med tanke på dess ökade synlighet och ansvar, bör vidta åtgärder för att ytterligare höja kvaliteten på sin kommunikation med allmänheten.

Bakgrunden till klagomålet

1. Klaganden, Corporate Europe Observatory (CEO) [1], kontaktade Europeiska centralbanken (ECB) 2011 och 2012 med anledning av ECB:s ordförandes medlemskap i "Tredjegruppen" [2]. Mot bakgrund av dessa kontakter ansåg klaganden att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen äventyrade ECB:s oberoende. Rådet uppmanade ECB att be sin ordförande att dra sig ur gruppen trettio. Eftersom klaganden inte var nöjd med de svar den fick från ECB vände sig klaganden till ombudsmannen. Efter att ha granskat klagandens argument och ECB:s svar till klaganden inledde ombudsmannen en undersökning och bad ECB att lämna sitt yttrande till ombudsmannen.

Föremålet för utredningen

2. Klaganden hävdar att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen är oförenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet. Klaganden hävdade att ECB borde be sin ordförande att dra sig ur gruppen trettio.

Utredningen

3. Klaganden överlämnades till ombudsmannen den 27 juni 2012. Ombudsmannen inledde en undersökning den 24 juli 2012. ECB lämnade sitt yttrande den 30 augusti 2012. Klaganden inkom med sina synpunkter den 29 september 2012.

Ombudsmannens analys och slutsatser

A. Påstått att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen är oförenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet

Argument som läggs fram för ombudsmannen

4. Klaganden hävdar att 30-gruppen är ett "lobbying fordon" som syftar till att främja privata ekonomiska intressen. Kommissionen hävdar att syftet med 30-gruppen är att påverka debatten om regleringen av finanssektorn i hela världen genom att ge genomförbara rekommendationer till den privata och offentliga sektorns beslutsfattande samhällen. Kommissionen drar därför slutsatsen att medlemskapet i 30-gruppen är oförenligt med ställningen som ECB:s ordförande.

5. Enligt klaganden utgör Trettiogrupper ett viktigt gränssnitt mellan privata banker och centralbanker, och att ett sådant arrangemang gör det möjligt för några av de största privata bankerna i världen att utöva inflytande över de högsta cheferna för de viktigaste centralbankerna i världen, däribland ECB. Klaganden påpekar att medlemmarna i Trettiogrupper omfattar chefer och rådgivare från stora privata finansiella organ, såsom Morgan Stanley, JP Morgan Chase och BNP Paribas.

6. Den har tillagt att Trettiogrupper har stött målen för "banklobbyn" i olika frågor.

7. Den hävdar vidare att Trettiogrupperns verksamhet och medlemskap är ogenomskinliga. Det finns ingen möjlighet för allmänheten att känna till detaljerna i ECB:s ordförandes deltagande i Trettiogrupper, eftersom 30-grupperns möten är konfidentiella.

8. Klaganden hävdar att en ECB-ordförande måste se till att han/hon inte är påverkad av en finansiell lobby och inte är knuten till något forum eller en process som skulle kunna äventyra hans eller hennes oberoende eller ge upphov till en intressekonflikt. ECB har tillagt att det är ECB:s ansvar att se till att dess ordförande är oberoende och inte belastas av en intressekonflikt.

9. Klaganden konstaterar att kraven på oberoende och avsaknad av intressekonflikter anges i

- Uppförandekoden för ledamöterna i ECB-rådet ("uppförandekoden");
- Den kompletterande etiska koden för ledamöterna i direktionen, och
- ECB:s personalregler, som innehåller det etiska ramverket.

10. Den har tillagt att kravet på att ECB ska förbli oberoende anges i artikel 130 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), som har följande lydelse:

"När de utövar de befogenheter och fullgör de uppgifter och skyldigheter som de tilldelas genom fördragen och ECBS-stadgan [3] och ECB, får varken Europeiska centralbanken eller en nationell centralbank eller någon medlem av deras beslutande organ begära eller ta emot instruktioner från unionens institutioner, organ eller byråer, från någon regering i en medlemsstat eller från något annat organ. Unionens institutioner, organ eller byråer samt medlemsstaternas regeringar förbinder sig att respektera denna princip och att inte försöka påverka medlemmarna i Europeiska centralbankens eller de nationella centralbankernas beslutande organ när de utför sina uppgifter." (Emphasis tillagd)

11. Den klagande hävdar att för att denna artikel ska få någon innebörd måste skyddsåtgärder tillämpas, inbegripet garantier för förbindelser med företrädare för privata banker.

12. Klaganden tillägger att det i artikel 3.5 i uppförandekoden anges att ECB-rådets medlemmars förbindelser med intressegrupper ska grundas på ett tillvägagångssätt som är förenligt med deras oberoende som ledamöter av ECB-rådet och med principen om integritet. Klaganden noterar vidare att ECB har utsett en etikansvarig för att upprätthålla uppförandekoden. ECB informerade emellertid klaganden om att deltagandet av ECB:s ordförande i trettiogrupperna inte innebär några råd från etikombudet eller något samråd med ECB-rådet. ECB tillade att ECB:s ordförandes deltagande i trettiogrupperna är förenligt med uppförandekoden eftersom "dialog och åsiktsutbyte med tredje part är förenligt med de uppgifter som ledamot av ECB-rådet och principen om oberoende i artikel 130 i EUF-fördraget". Den klagande drar slutsatsen att ECB inte lämnade någon analys av gruppen trettio eller av ECB:s ordförandes roll i denna.

13. Klaganden påpekar vidare att det i tilläggskodeksen, som behandlar frågan om inbjudningar till möten, anges i artikel 3 att styrelseledamöterna bör iaktta särskild försiktighet när det gäller "individuella inbjudningar". I tilläggskodeksen anges att ledamöterna i styrelsen ska samråda med etikhandläggaren i tveksamma fall. Klaganden uppger att ECB:s ordförande uppenbarligen inte har genomfört något sådant samråd.

14. Klaganden anser också att det är relevant att tillägga att ECB:s ordförande en gång arbetade för Goldman Sachs (en investmentbank).

15. Slutligen påpekar klaganden att ECB visserligen är medveten om att dess ordförande är medlem i Trettiogrupperna, men att ECB inte lämnar ut denna information till allmänheten i ordförandens meritförteckning på sin webbplats.

ECB:s yttrande

16. I sitt yttrande till ombudsmannen hävdar ECB att ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen trettio är helt förenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet och, framför allt, inte medför någon intressekonflikt. ECB sammanfattade sin ståndpunkt på följande sätt. För det första är Trettiogrupperna inte en "lobby" eller en "intressegrupp". Enligt ECB är gruppen trettio snarare ett forum för att utbyta åsikter om globala ekonomiska och finansiella frågor. För det andra hävdade ECB att det är viktigt att ECB:s ordförande har regelbundna möten och utbyter åsikter med företrädare på hög nivå för den offentliga och privata sektorn. Sådana kontakter är oundgängliga för ett korrekt genomförande av ECB:s mandat, eftersom de utgör en mycket värdefull källa till förstahandsinformation om utvecklingen i den globala ekonomiska och finansiella miljö där ECB är verksam. De gör det således möjligt för ECB att utveckla en välgrundad syn på denna miljö. Sådana kontakter ger också ECB en kanal för att kommunicera sina politiska åtgärder. För det tredje hävdade den att ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen trettio helt överensstämmer med de stränga etiska normer som gäller för medlemmarna i ECB:s beslutande organ. Mot bakgrund av ovanstående tre skäl drog ECB

slutsatsen att klagandens påståenden är ogrundade.

17. ECB förklarar därefter sin ståndpunkt i detalj. Den beskriver vad den anser vara en grupp av trettio. Den ger en detaljerad förklaring av Trettiogruppens roll och funktion, dess syfte och medlemskap.

18. Vad för det första gäller ändamål, struktur och styrning har ECB angett att Trettiogruppen är ett privat, icke-vinstdrivande, allmänt känt internationellt organ som grundades 1978 och som syftar till att fördjupa förståelsen för internationella ekonomiska och finansiella frågor, att undersöka de internationella återverkningarna av beslut som fattats inom den offentliga och privata sektorn och att undersöka de val som finns tillgängliga för marknadsaktörer och beslutsfattare. Den består av företrädare på hög nivå för den privata och offentliga sektorn, däribland flera nuvarande eller tidigare centralbankschefer samt akademiker. Gruppen leds för närvarande av Jean-Claude Trichet (tidigare ordförande för ECB). Den fullständiga förteckningen över medlemmarna i Gruppen Trettio offentliggörs på Trettiogruppens webbplats.

19. Formellt är gruppen Thirty en kommitté av en juridisk person som kallas "The Consultative Group on International Economic and Monetary Affairs, Incorporated", som är registrerad i USA som en icke-vinstdrivande, skattefri organisation. De dagliga besluten om trettiogruppens verksamhet fattas av den verkställande direktören i samråd med tjänstemännen för trettiogruppen, beroende på vad som är lämpligt. Beslut om ledarskap, medlemskap och policy fattas av styrelsen. Förvaltarna består för närvarande av ordföranden för förvaltarna och befälen för Trettiogruppen. Alla viktiga frågor som påverkar gruppens sammansättning och politik granskas två gånger om året vid gruppens plenarsammanträden. Gruppen stöds av olika källor: banker, icke-bankföretag, centralbanker, privatpersoner och, för specifika projekt, stiftelser. Den nuvarande förteckningen över bidragsgivare presenteras i en bilaga till Trettiogruppens årsrapport [4].

20. ECB noterar vidare att 30-gruppen utfärdar offentligt tillgängliga rapporter och anordnar regelbundna möten och seminarier som når ut till en bredare publik. Dess viktigaste händelser är de två årliga plenarmötena och International Banking Seminars. De flesta av ledamöterna deltar i plenarsammanträdena. Ett litet antal framstående gäster deltar också i diskussionerna vid plenarsammanträdena. Vissa ämnen är ett regelbundet fokus för Trettiogruppens uppmärksamhet. Det finns vanligtvis en diskussion om de internationella ekonomiska utsikterna under de kommande 12 till 24 månaderna. Utvecklingen på finansmarknaderna, särskilt i tider av osäkerhet, har också blivit en kontaktpunkt. Under 2010 och 2011 inriktades plenardebatterna på att reparera ekonomierna efter finanskrisen. Vid plenarsammanträdena diskuterades krisens orsaker och konsekvenser, de lärdomar som bör dras, de återstående utmaningarna och effekterna av finans- och regleringsreformer på banksektorn. Vid plenarsammanträdena behandlades också utvecklingen i tillväxtekonomierna, frågor som det internationella monetära systemet står inför, geopolitiska risker och andra relevanta och aktuella frågor. Internationella bankseminarium hålls samtidigt som IMF:s och Världsbankens årsmöten. Vid dessa seminarier deltar såväl ledamöter som icke-medlemmar, bland annat många centralbankschefer, finansministrar och ordförande för finanssektorn. Varje seminarium innehåller presentationer av företrädare på hög nivå för den privata och offentliga sektorn över

hela världen. Relevant information om Trettiogruppens verksamhet, inbegripet de ämnen som diskuterats, samt talare vid seminarier och deltagare vid plenarsammanträden, finns i Trettiogruppens årsrapport [5] .

21. Det framgår av det ovan anförda, enligt ECB, att Trettiogruppen inte är en lobby- eller intressegrupp som skulle ha som mål att påverka alla beslutsprocesser på ett sådant sätt att privata intressen tillvaratas. Det är snarare ett forum för upplyst och rättfram reflektion och debatt om frågor av betydelse för den ekonomiska och finansiella världen, i syfte att fördjupa förståelsen för internationella ekonomiska och finansiella frågor.

22. ECB har vidare understrukt att ECB:s ordförande varken är förvaltare eller tjänsteman i gruppen av trettio (se ovan punkt 19).

23. ECB anger också att ECB:s ordförande, i egenskap av medlem av den trettionde gruppen, på inbjudan och utan ersättning kan besluta att delta i evenemang som anordnas av gruppen. Dessa evenemang möjliggör en diskussion om globala ekonomiska och finansiella frågor. Information om dessa evenemang, t.ex. deltagarna och presentationerna vid plenarsammanträden, seminarier och studiegrupper, offentliggörs på 30-gruppens webbplats. Sådana dialoger ger, enligt ECB, ett värdefullt tillfälle att inte bara bättre förstå internationella beslutsfattaress, marknadsaktörers och akademikers åsikter och uppfattningar, utan också att förklara ECB:s politiska åtgärder för en bredare publik. För att säkerställa ett korrekt genomförande av ECB:s mandat måste ECB:s beslutsfattare informeras om och förstå utvecklingen i den globala ekonomiska och finansiella miljön. Det strider således inte mot hans institutionella roll för ECB:s ordförande att träffa företrädare för denna "omgivningsmiljö", vare sig från den offentliga eller den privata sektorn, för dialoger och åsiktsutbyten. På samma sätt anordnar ECB (med) årligen flera konferenser som samlar människor från den offentliga och privata sektorn samt den akademiska världen. Detta visar att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen inte är oförenligt med ECB:s oberoende, utan helt och hållet faller inom ramen för hans ståndpunkt. ECB har även angett att dess ordförande är bunden av principen om oberoende och tystnadsplikt när den deltar i sådana diskussioner eller debatter.

24. ECB har gjort gällande att dess ordförandes medlemskap i Trettiogruppen inte ger upphov till någon intressekonflikt. Det ger varken upphov till en sådan intressekonflikt eller strider mot bestämmelserna i ECB:s etiska ramverk. Ledamöterna i ECB:s beslutsfattande organ är bundna av en omfattande etisk ram som specificerar normerna för integritet och uppförande. Dessa standarder tar hänsyn till det särskilda ansvar som medlemmarna i ECB:s beslutsfattande organ har för att upprätthålla ECB:s och ECBS:s och ECBS:s rykte som helhet. De innehåller särskilt regler om deltagande i konferenser, mottagningar och kulturevenemang och om intressekonflikter samt regler om offentliggörande av dessa, vilka är förenliga med de normer som fastställs i Europarådets rekommendation om uppförandekoder för offentliga tjänstemän och OECD:s rekommendation om riktlinjer för hantering av intressekonflikter i den offentliga förvaltningen. För det första är det, som redan förklarats, nödvändigt för ett korrekt genomförande av ECB:s mandat att ECB:s ordförande regelbundet utbyter åsikter med företrädare för den globala ekonomiska och finansiella miljö där ECB är verksam. För det andra är 30-gruppen, som nämnts ovan, inte en intressegrupp i den mening som avses i artikel 3.7 i

uppförandekoden för ECB-rådets medlemmar, utan ett icke-partiellt diskussionsforum. För det tredje ger ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen trettio inte honom "någon potentiell fördel för honom själv, hans familj, hans andra släktingar eller kretsen av vänner och bekanta". Ett sådant medlemskap kan därför per definition inte ge upphov till något privat eller personligt intresse, och än mindre till eventuella konflikter eller intressekonflikter.

25. Mot bakgrund av det ovan anförda har ECB anfört att den litar på att den föregående informationen om Trettiogruppen utgör tillräckliga bevis för att ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen om trettio varken utgör en uppenbar eller en faktisk intressekonflikt och inte äventyrar ECB:s ordförandes oberoende.

Den klagandes synpunkter

26. Klaganden lämnade följande synpunkter på ECB:s yttrande.

27. När det gäller sammansättningen av den trettioåriga gruppen konstaterar klaganden att ECB visserligen vidhåller att 30-gruppen inte är en lobby eller en intressegrupp utan ett forum för att utbyta åsikter om globala ekonomiska och finansiella frågor, men erkänner att 30-gruppen består av företrädare på hög nivå för den privata och offentliga sektorn samt akademiker. Av de 32 nuvarande ordinarie medlemmarna arbetar 12 för privata finansinstitut. Andra medlemmar, säger det, passerade genom "svängdörren", som arbetade för den privata sektorn och sedan den offentliga sektorn, eller vice versa.

28. Den klagande betonar också att viktiga beslut om ledarskap, medlemskap och policy i Trettiogruppen fattas av förvaltningsstyrelsen och "befälhavarna" i Trettiogruppen. Inom denna utvalda grupp arbetar fem av de åtta medlemmarna för den privata finanssektorn.

29. När det gäller finansieringen av Trettiogruppen noterar klaganden att ECB:s yttrande visserligen nämner frågan, men inte tar upp orsaken till att detta skulle kunna utgöra ett problem. Även om de belopp som ges till 30-gruppen inte redovisas, är 45 av de 79 finansiella bidragsgivarna till koncernen trettio finansiella företag eller banklobbygrupper. Klaganden anser att det faktum att 30-gruppen är beroende av dessa källor visar att 30-gruppen är ett initiativ som främjas av den privata finanssektorn.

30. När det gäller 30-gruppens verksamhet noterar klaganden att Trettiogruppen gör stora studier genom arbetsgrupper som leds av en styrkommitté. Klaganden hävdar att dessa studier ger politisk rådgivning.

31. Under de senaste fyra åren har Trettiogruppen publicerat fyra viktiga studier om viktiga frågor som rör internationell finansiell reglering, nämligen:

"Den finansiella tillsynens struktur" (2008) av Paul Volcker (Grupp of Thirty), Roger Ferguson (TIAA-CREF), Jacob Frenkel (AIG), Richard Debs (Morgan Stanley), Geoffrey Bell (Geoffrey Bell & co.), Arminio Fraga-Neto (Gavea Investimentos), E. Gerald Corrigan (Goldman Sachs), Gerd Häusler (Lazard International), Andrew Crockett (JPMorgan Chase), John Heimann

(Financial Stability Institute), Jacques de Larosière (BNP Paribas), Stuart Mackintosh (Grupp of Thirty).

"Reformen av Internationella valutafonden" (2009). Ordförande: Jacob Frenkel (AIG). Ordinarie ledamöter: Stanley Fischer (israelisk bank), Arminio Fraga Neto (Gavesa Investimentos), Peter B. Kenen (professor), Guillermo Ortiz (Banco de México), Stuart Mackintosh (trettiogrupp).

"Finansiell reform: en ram för finansiell stabilitet" (2009) av Paul Volcker (Grupp of Thirty), Arminio Fraga Neto (Gavesa Investimentos), Tommaso Padoa-Schioppa (Promontory Financial Group), Stephen Thieke (RiskMetrics)

"Förbättra den finansiella stabiliteten och motståndskraften" (2010). Ordförande: Roger Ferguson (TIAA-CREF), medlemmar: hela medlemskapet i Trettiogruppen

Klaganden betonar att vissa ledamöter ställde sig bakom de flesta av dessa studier i egenskap av "företrädare" för den privata sektorn.

32. Klaganden ställer därefter en fråga om centralbankers roll i trettiogruppen. Kan de, frågar klaganden, verkligen vara förknippade med vad som är "politisk rådgivning" undertecknad av några av de största finansiella företagen i världen?

33. Mot bakgrund av ovanstående noterar klaganden att de flesta centralbanker gav sitt namn på nyckelstudier som tagits fram av Trettiogruppen "i deras individuella kapacitet". Till exempel undertecknade ECB:s dåvarande ordförande, Jean-Claude Trichet, studien i sin individuella egenskap när 30-gruppen utfärdade sin rapport om IMF 2009. Klaganden anser att ECB:s ordförande inte kan kombineras med godkännande av "policydokument" som huvudsakligen är skrivna av företrädare för stora finansiella företag, även om studien innehåller en formell ansvarsfriskrivning. I praktiken märker stora delar av pressen inte centralbankernas reservationer. När rapporten om IMF publicerades, mottogs den tydligt av pressen som en "grupp av trettio" publikation, och som ett dokument som stöds av alla trettio medlemmar.

34. Klaganden hävdar att i viktiga politiska debatter om finansiell reglering under de senaste två decennierna, inklusive debatter om clearing och avveckling av värdepapper, om OTC-derivat och om användningen av riskbedömningar i internationell bankreglering, har Trettiogruppen haft en politik för att stödja självreglering och självtillsyn.

35. Till exempel uppger klaganden att Trettiogruppen offentliggjorde en större rapport, skriven av företrädare för JPMorgan, BNP Paribas, Morgan Stanley och sammanslutningen av derivathandlare ISDA, som förkastade offentlig tillsyn eller reglering och stödde ett system för självreglering på derivatområdet. Den klagande uppger att rapporten från Trettiogruppen, som lade fram argument om varför regeringar inte borde reglera denna sektor, främjades som den slutgiltiga rapporten om derivat. Klaganden tillägger att även om viss skepsis uttrycktes i den interna debatten i Trettiogruppen (Paul Volcker (Federal Reserve) och Brian Quinn (Bank of England) var försiktiga med bristen på hänsyn till systemrisken), konstaterades en kompromiss inom gruppen. Många av de trettio medlemmarna gjorde sedan en samlad insats för att

förverkliga förslagen. JPMorgan gjorde sin egen riskbedömningsmodell fritt tillgänglig i ett överraskande drag för att indikera ett starkt engagemang från den privata sektorn för intern riskhantering och lobbyister från den privata sektorn, såsom American Bankers Association, omfamnade Trettiogruppens förslag. Trettiogruppens rapport fick större betydelse när flera amerikanska tillsynsmyndigheter började använda den som en auktoritativ källa. Efter ett par år, uppger klaganden, hade Trettiogruppens självreglerings- och självtillsynsmetod vunnit över sina kritiker.

36. Den klagande hävdar att Trettiogruppens inflytande över bankregleringen på många sätt liknar dess inflytande över regleringen av derivat. Enligt klaganden fastställde 30-gruppen villkoren för debatten om hur systemriskerna ska hanteras inom ramen för internationell bankreglering. Enligt klaganden föreslog Trettiogruppen att självreglering och självtillsyn skulle användas för att bedöma riskerna. Enligt klaganden hjälpte Trettiogruppens arbete den privata sektorn att finna en gemensam grund i debatten om de så kallade Basel II-avtalen. Till skillnad från processen med OTC-derivat var kampen om intern riskbedömning inte en öppen politisk kamp, utan ägde rum inom ramen för internationella förhandlingar, med liten offentlig debatt. I den mån det fördes en offentlig debatt deltog dock 30-gruppen i den.

37. Enligt klaganden visar dessa två exempel att Trettiogruppen är långt mer än en tankesmedja. Det har, hävdar klaganden, visat en politisk preferens för självreglering och självtillsyn, och har arbetat för att fastställa dem som normen i den globala finansiella styrningen. Den klagande anser i själva verket att ECB:s yttrande ger en bild som bygger på partiell/ofullständig information om själva karaktären hos gruppen trettio. Enligt klaganden tenderar ECB att skildra gruppen som ett neutralt organ där vise män utbyter abstrakta teorier. Enligt klaganden är detta inte sant. Enligt klaganden är gruppen trettio snarare en klubb med ambitioner att utforma debatten om finansiell reglering globalt för att påverka resultaten.

38. Sammanfattningsvis visar den klagandes uppfattning att trettioalets grupp uppvisar alla egenskaper hos en "lobbygrupp": det finansieras av privata finansiella företag, det domineras av representanter för i stort sett samma företag (dess offentliga siffror är mestadels människor som representerar finansiella företag), dess mål är att formulera politik och påverka finansiell reglering, och historiskt sett är det känt att ha tagit positioner nära de finansiella företagens positioner. Det står att det också kan betraktas som en "intressegrupp" eller "elitklubb". Enligt klaganden är det verkligen inte en "neutral tankesmedja".

39. Klaganden hävdar att om ECB hade lämnat en beskrivning av ordförandens verksamhet i trettiogruppen, skulle detta ha kunnat belysa frågan på ett sätt som en sökning av allmänt tillgänglig information inte kan göra (förutsatt att ECB har tillgång till eller kan få tillgång till denna detaljerade information). Klaganden uppger dock att den information som ECB lämnar i sitt yttrande till ombudsmannen är av begränsat värde. Klaganden understryker att 30-gruppens möten är stängda för allmänheten. Som en följd av detta finns lite information om gruppens interna arbete i det offentliga rummet. ECB:s yttrande innehåller dock inga ytterligare uppgifter om vad som händer i gruppen med trettiosju seminarier och möten.

40. Klaganden noterar att ECB uppger att dess ordförande är bunden av principen om

oberoende och tystnadsplikt när han deltar i grupp med trettio möten och seminarier. Detta påstående är omöjligt att bekräfta, eftersom det inte finns någon information om Trettiogruppens interna förfaranden.

41. Klaganden erkänner att ECB:s ordförande måste hålla sig informerad och hålla kontakten med andra centralbanker och diskutera frågor av betydelse för banker och finansinstitut. Valet av miljö och omständigheter för ett sådant åsiktsutbyte är dock mycket relevant. Det faktum att ECB också anordnar konferenser och seminarier ändrar inte betydelsen av medlemskapet i Trettiogruppen.

42. Klaganden noterar att ECB i en tidigare skrivelse uppgav att "Mr Draghis deltagande i Trettiogruppen sker i hans personliga egenskap, på inbjudan." Den noterar att det inte nämns något om detta i ECB:s åsikt, vilket tyder på att det är "oförståeligt att vara medlem i Trettiogruppen för ett korrekt genomförande av ECB:s mandat".

43. När det gäller etiska regler noterar klaganden att ombudsmannen bad ECB att beakta två separata internationella etiska riktlinjer. Mot bakgrund av detta konstaterar klaganden att ECB:s yttrande är anmärkningsvärt kort och endast tre kommentarer: Den första kommentaren är: "Det är nödvändigt för ett korrekt genomförande av ECB:s mandat att ECB:s ordförande regelbundet utbyter åsikter med företrädare för den globala ekonomiska och finansiella miljö där ECB är verksam." I detta sammanhang hänvisar ECB till artikel 3.4 i uppförandekoden för ECB-rådets medlemmar, som lyder: "De får dock ta emot inbjudningar till konferenser, mottagningar eller kulturevenemang och tillhörande underhållning, inklusive lämplig gästfrihet, om deras deltagande i evenemanget är förenligt med fullgörandet av deras uppgifter som medlemmar i ECB-rådet. I detta avseende får de godta organisationernas återbetalning av rese- och logikostnader som står i proportion till åtagandets varaktighet, utom när organisationerna är institutioner under deras överinseende. I synnerhet bör ECB-rådets ledamöter iaktta särskild försiktighet när det gäller enskilda inbjudningar. Dessa regler bör gälla på samma sätt för deras makar eller partner, om inbjudningarna också utvidgas till dem och om deras deltagande är förenligt med internationellt vedertagen sedvänja." ECB hänvisar också till artikel 3 i den kompletterande etiska koden för ledamöterna i ECB:s direktion. Denna artikel om "Godkännande av inbjudningar" lyder: "Med beaktande av sin skyldighet att respektera principen om oberoende och undvika intressekonflikter, får direktionens ledamöter ta emot inbjudningar till konferenser, mottagningar eller kulturevenemang och tillhörande underhållning, inbegripet lämplig gästfrihet, om deras deltagande i evenemanget är förenligt med fullgörandet av deras uppgifter eller ligger i ECB:s intresse. I detta avseende får de godta arrangörernas betalning av rese- och logikostnader som står i proportion till varaktigheten av deras åtagande. I synnerhet kan direktionsledamöterna ta emot inbjudningar till evenemang i stor utsträckning, samtidigt som de bör iaktta särskild försiktighet när det gäller enskilda inbjudningar. Alla arvoden som kan godtas av direktionens ledamöter för föreläsningar och tal som hålls i deras officiella befattning ska användas av ECB för välgörande ändamål." Den klagande hävdar att även om de två artiklarna betonar att ledamöterna i ECB:s direktion kan acceptera inbjudningar, innebär detta inte att deltagandet i 30-gruppen är förenligt med ordförandens uppgifter eller med ECB:s intressen, och inte heller innebär det att vederbörlig försiktighet har iaktagits med avseende på principen om oberoende och behovet av att undvika intressekonflikter. I detta

avseende hävdar klaganden att ECB aldrig har gjort en grundlig bedömning av 30-gruppen.

44. Den klagande hävdar att en intressekonflikt mycket väl kan grundas på "förutsatt lojalitet" mot en organisation.

45. Klaganden noterar också att trots det aktuella klagomålet till ombudsmannen, och den ganska utbredda täckningen i pressen, finns ECB:s ordförandes medlemskap i gruppen 30 fortfarande inte på hans meritförteckning på ECB:s webbplats.

46. Som avslutning har klaganden anført att det är absolut nödvändigt att ECB:s ledning, i allmänhet, och i synnerhet ordföranden, inte ens kan misstänkas vara under otillbörlig påverkan av finansiella lobbygrupper. Klaganden anser att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen är alarmerande. Kommittén anser att de grundläggande principerna i EU-fördragen och de etiska reglerna inte har tagits på allvar av ECB. ECB:s oberoende kan ifrågasättas om t.ex. policyfrågorna avgörs inom ett område som trettiotalet. ECB:s anseende kan skadas om t.ex. 30-gruppens talespersoner direkt eller indirekt föreslår att ECB:s ordförande stöder förslag som den privata sektorn stöder. Klaganden tillägger att intressekonflikt (uppenbar eller potentiell) – ett begrepp som utgör en del av den övergripande principen om säkerställande av oberoende – också kan utgöra ett hot om till exempel presidenten intar en ståndpunkt som tolkas som lojalitet mot en organisation som Trettiogruppen, eller om presidenten förespråkar en politik som skulle vara särskilt gynnsam för de företag som är representerade i organisationen. Klaganden anser inte att ECB:s yttrande på något sätt tar upp de farhågor som framförts i klagomålet. Klaganden anser också att ECB:s yttrande bekräftar dess farhågor för att ECB inte vid något tillfälle har tagit ärendet på allvar, vare sig före eller efter det att klaganden lämnat in sitt klagomål. Det finns inga spår, understryker det, att frågan har behandlats av etikhandläggaren. Detta leder till att klaganden betonar att det, förutom kravet på att ordföranden lämnar gruppen trettio, finns ett behov av att drastiskt förbättra ECB:s interna förfaranden.

Ombudsmannens bedömning

47. Enligt artikel 130 i EUF-fördraget [6] och ECB:s stadga [7] ska ledamöterna i ECB:s beslutande organ agera oberoende. Ombudsmannen noterar att denna skyldighet tjänar två syften. För det första bidrar den till att säkerställa att medlemmarna strävar efter att utföra sina uppgifter och att uppnå ECB:s mål på ett korrekt och fullständigt sätt och därigenom bidrar till ECB:s effektivitet. För det andra bidrar skyldigheten för ledamöterna i ECB:s beslutsfattande organ att agera oberoende också till att säkerställa ECB:s legitimitet i EU-medborgarnas ögon.

48. Utöver sin skyldighet att agera oberoende måste ledamöterna i ECB:s beslutande organ också undvika intressekonflikter. Ombudsmannen understryker att ECB:s och EU:s legitimitet i medborgarnas ögon inte bara beror på att man undviker **verkliga** intressekonflikter utan även **uppenbara** intressekonflikter [8] .

49. Ombudsmannen förstår att klaganden hävdar att 30-gruppen är en "intressegrupp" som företräder privata ekonomiska intressen och en "lobby" för att främja dessa privata ekonomiska

intressen. Klaganden föreslår också att om 30-gruppen inte är en lobby i sig, ger den privata intressen en plattform för att lobbyisera de främsta beslutsfattarna i de viktigaste centralbankerna i världen, däribland ECB. Klaganden drar därför slutsatsen att medlemskapet i Trettiogruppen är oförenligt med rollen som ECB:s ordförande och med hans skyldighet att förbli oberoende.

50. Efter att noggrant ha analyserat alla de argument som framförts av klaganden förstår ombudsmannen att klaganden grundar sin uppfattning att Trettiogruppen är en intressegrupp och en lobbyorganisation på följande tre huvudsakliga grunder: i) Gruppens sammansättning, särskilt det faktum att vissa av medlemmarna i gruppen med trettio för närvarande arbetar eller har arbetat för privata banker och investeringsbolag. II) finansieringen av Trettiogruppen, som klaganden uppger huvudsakligen kommer från privata bank- och investeringsbolag, och iii) målen för den trettionde gruppen, som den klagande hävdar gynnar privata intressen och återspeglas i de frågor som diskuteras och i de rapporter som utarbetats av Trettiogruppen på området för finansiell och ekonomisk politik.

51. ECB hävdar att 30-gruppen är ett forum för att utbyta åsikter om globala ekonomiska och finansiella frågor, i syfte att fördjupa förståelsen för internationella ekonomiska och finansiella frågor. Den hävdar att Trettiogruppen inte är en "lobby" eller "intressegrupp" som syftar till att påverka alla beslutsprocesser på ett sätt som försvarar privata intressen.

52. En "intressegrupp" är, enligt ombudsmannen, en grupp fysiska och eller juridiska personer som delar ett gemensamt intresse i en materiell fråga och som försöker främja detta gemensamma intresse på olika sätt. En "lobby" kan förstås som en intressegrupp som strävar efter att främja dess gemensamma intressen genom att direkt påverka tredje parter, inklusive offentliga tjänstemän.

53. Ombudsmannen kommer nedan att granska klagandens argument om trettiogruppens sammansättning, finansiering och mål. Ombudsmannen kommer då att beakta inte bara klagandens och ECB:s inlagor, utan även den offentliggjorda informationen om den trettioåriga gruppen som finns tillgänglig på den senares webbplats.

Sammansättningen av Trettiogruppen

54. Ombudsmannen noterar att 30-gruppen består av framstående akademiker som är specialiserade på ekonomi och finans. högt rankade politiker med erfarenhet av ekonomi och finans. agerande och tidigare högt uppsatta medlemmar i centralbanker och internationella finansiella organisationer, och höga siffror från privata banker och investmentbolag. Det nuvarande medlemskapet i Trettiogruppen är följande [9] :

Paul A. Volcker (tidigare ordförande för US Federal Reserve System)

Jacob A. Frenkel (ordförande, JPMorgan Chase International)

Jean-Claude Trichet (tidigare ordförande för ECB; Hedersguvernör, Banque de France)

Geoffrey L. Bell (verkställande sekreterare för Trettigruppen; Ordförande för Geoffrey Bell och Associates. Tidigare rådgivare, Bank of Venezuela)

Leszek Balcerowicz (professor vid Handelshögskolan i Warszawa; F.d. ordförande för Polens centralbank)

Mark J. Carney (guvernör och ordförande, Bank of Canada; Ordförande i rådet för finansiell stabilitet. Styrelsen, BIS)

Jaime Caruana (generaldirektör för Bank for International Settlements; Tidigare guvernör, Banco de España)

Domingo Cavallo (ordförande och verkställande direktör, DFC Associates, LLC; Tidigare ekonomiminister, Argentina)

E. Gerald Corrigan (direktör för Goldman Sachs Group, Inc.; Tidigare president, Federal Reserve Bank of New York)

Guillermo de la Dehesa Romero (direktör, Grupo Santander; Tidigare biträdande direktör, Banco de España)

Mario Draghi, ECB:s ordförande

William C. Dudley (ordförande för Federal Reserve Bank of New York; Tidigare partner och verkställande direktör, Goldman Sachs)

Martin Feldstein (professor i ekonomi, Harvard University)

Roger W. Ferguson, Jr. (Ordförande och verkställande direktör, TIAA-CREF, Tidigare ordförande, Swiss Re America Holding Corporation)

Stanley Fischer (guvernör, Bank of Israel; F.d. förste verkställande direktör för Internationella valutafonden)

Arminio Fraga Neto (Founding Partner, Gavea Investimentos; Tidigare guvernör, Banco Central do Brasil)

Gerd Häusler (VD, Bayerische Landesbank; F.d. verkställande direktör och styrelseledamot, Lazard and Company)

Philipp Hildebrand (Senior Visiting Fellow, Blavatnik School of Government, Oxford University; F.d. styrelseordförande, Swiss National Bank)

Mervyn King (Governor, Bank of England)

Paul Krugman (professor i ekonomi, Princeton University)

Guillermo Ortiz (ordförande och ordförande Grupo Financiero Banorte), F.d. guvernör, Banco de Mexico, Styrelseordförande, Bank for International Settlements)

Raghuram G. Rajan (professor i ekonomi, Chicago Booth School of Business; Ekonomisk rådgivare till Indiens premiärminister)

Kenneth Rogoff (professor i offentlig politik och ekonomi, Harvard; Tidigare chefsekonom, Internationella valutafonden)

Tharman Shanmugaratnam (biträdande premiärminister och minister för finans och arbetskraft, Singapore; Ordförande för Singapores monetära myndighet)

Masaaki Shirakawa (guvernör, Japans centralbank; Tidigare professor vid Kyoto University School of Government)

Lawrence Summers (professor vid Harvard University; F.d. direktör för det nationella ekonomiska rådet. F.d. rektor vid Harvard University. F.d. USA:s finansminister)

Lord Adair Turner (ordförande för Financial Services Authority; Ledamot av House of Lords, Förenade kungariket)

David Walker (Senior Advisor, Morgan Stanley International, Inc.; Tidigare styrelseordförande, Securities and Investments Board)

Axel A. Weber (ordförande, UBS)

Yutaka Yamaguchi (tidigare vice riksbankschef, Japans centralbank)

Ernesto Zedillo (direktör, Yale Center for the Study of Globalization, Yale University; Mexikos f.d. president)

Zhou Xiaochuan (guvernör, Kinas folkbank, F.d. ordförande för den kinesiska byggbanken. F.d. biträdande handelsminister)

Abdlatif Al-Hamad (ledamot) (ordförande för Arabiska fonden för ekonomisk utveckling; F.d. finans- och planeringsminister, Kuwait).

55. En undersökning visar att mer än hälften av de 38 medlemmarna är nuvarande eller tidigare högt rangordnade tjänstemän vid offentliga institutioner, nämligen centralbanker, finansiella tillsynsmyndigheter och internationella offentliga finansiella organ, medan mindre än en tredjedel för närvarande arbetar för privata företag.

56. Mot bakgrund av den stora mångfalden i sammansättningen av trettiogruppen anser ombudsmannen att det inte är möjligt att enbart utifrån sin sammansättning dra slutsatsen att 30-gruppen är en lobby eller en intressegrupp som delar ett "gemensamt intresse" som skulle kunna äventyra ECB:s oberoende.

Finansieringen av Trettiogruppen

57. Klaganden hävdar att det sätt på vilket 30-gruppen finansieras visar att koncernen är ett initiativ som främjas av den privata finanssektorn. Klaganden betonar att 45 av de 79 finansiella bidragsgivarna till koncernen är finansiella företag eller banklobbygrupper.

58. Ombudsmannen har granskat den trettiåriga gruppens årsrapport (finns på dess webbplats) och noterar följande: koncernen stöds av banker, icke-bankbolag, centralbanker, privatpersoner och, för specifika projekt, stiftelser. Dess totala intäkter uppgick till 646 965 USD under räkenskapsåret 2010 och 618 509 USD under räkenskapsåret 2011. Av dessa intäkter kom 619 547 US-dollar från bidrag 2010 och 597 501 USD från bidrag 2011. Den erhåller också blygsamma belopp från försäljningen av papperskopior av de studiehandlingar som den producerar (elektroniska kopior finns tillgängliga kostnadsfritt på Trettiogruppens webbplats [10]).

59. Bidragsgivarna till Trettiogruppen under räkenskapsåren 2010 och 2011 var följande:

Absa Group Ltd

Gavea Investimentos

AIG, Inc.

Goldman Sachs och Co.

Arabfonden för ekonomisk och social utveckling

Gulf International Bank

Hotell nära Española de Banca

Toyoo Gyohten

Österrikiska nationalbanken

Hongkongs monetära myndighet

Banca d'Italia

HSBC Holdings Plc.

Hotell nära Banco Central de Chile

Indiska bankers förening

Banco de Galicia

Itau Unibanco

Banco de Portugal

Japans kreditvärderingsinstitut

Banco Mercantil

JPMorgan Chase International

Banco Sabadell

Kaufmans stiftelse

Banco Santander

LCH Clearnet Group Limited

Bank Hapoalim

Mizuho Financial Group Inc

Bank Leumi le-Israel BM

Monetära myndigheten i Singapore

Bank of East Asia, Ltd.

Moore Capital Management

Karta över Nova Scotia

Morgan Stanley & Co., Internationellt

Hotell nära Bank of Tokyo Mitsubishi UFJ

Ungerns nationalbank

BANKIA

Olayan-gruppen

Hotell nära Banque Centrale du Luxembourg

Open Society Foundation

Banque de France

Kinas folkbank

Barclays

Reserv Bank of Australia

BMCE Bank

Reserv Bank of India

BM och F Bovespa

Peter Roth

BNP Paribas

Royal Bank of Scotland

Brevan Howard

Thomas Russo

Brown Brothers Harriman & Co.

Sella Holding Banca

Caxton Associates

Singapores statliga investeringsbolag

Irlands centralbank och Financial Services Authority

Soros fondförvaltning

Barbados centralbank

Standard & Poor's

Maltas centralbank

Sullivan och Cromwell

Jordaniens centralbank

Sveriges riksbank

CIB Bank Ltd

Schweiziska nationalbanken

Citicorp

Schweiziska Re

Commonwealth Bank of Australia

TEMASEK

Kredit Suisse

Challenger Foundation

Danmarks nationalbank

Investeringar i Tudor

Debs-stiftelsen

UBS

Deutsche Bank AG

Unicredito Italiano

Dubai Financial Services Authority

Whitehead Foundation

Roger Ferguson

60. Under 2010 och 2011 erhöill Trettiogruppen också vårdförmåner (t.ex. logi, mötesfaciliteter...) från

Arabfonden för ekonomisk och social utveckling

Hotell nära Bank Al Maghrib

Davis Polk & Wardwell, LLP – omdömen

Federal Reserve Bank i New York

Interamerikanska utvecklingsbanken

JPMorgan Chase

Morgan Stanley

Marockanska bankföreningen

Schweiziska edsförbundets ordförandeskap

Schweiziska bankföreningen

Schweiziska nationalbanken

Vävnät

TIAA-CREF

61. Ombudsmannen noterar först den stora mångfalden av bidragsgivare till Trettiogruppen. Bidragsgivare till fonder och naturabidrag är privata banker och försäkringsbolag, investeringsbolag, ideella stiftelser, privatpersoner och offentliga organ, såsom nationella centralbanker och internationella offentliga finansiella organ.

62. Det är så att av de 88 bidragsgivarna (som kombinerar bidrag från fonder och bidrag in natura) är drygt hälften privata banker eller bankföreningar, försäkringsbolag eller investeringsbolag. Det är dock viktigt att nästan en tredjedel är offentliga organ [11], däribland många nationella centralbanker i EU:s medlemsstater. Ombudsmannen anser att det inte är övertygande att föreslå att så många olika offentliga myndigheter, däribland vissa nationella centralbanker i EU, anser att det är motiverat att bidra till gruppen trettio om det i själva verket vore "ett initiativ som främjas av parter i den privata finanssektorn i syfte att främja deras intressen".

63. Mot bakgrund av ovanstående anser ombudsmannen inte att det sätt på vilket 30-gruppen finansieras stöder klagandens argument att 30-gruppen är ett initiativ som främjas av parter i

den privata finanssektorn i syfte att främja deras intressen.

Målen för Trettiogruppern

64. Klaganden hävdar att Trettiogrupperns mål återspeglas i de frågor som den diskuterar och de rapporter som den utarbetar på området för finansiell och ekonomisk politik. I rapporten beskrivs också gruppens rapporter som "partisan". Klaganden anser att koncernens mål gynnar privata intressen.

65. Enligt ECB:s yttrande till ombudsmannen omfattar plenarsammanträden i Trettiogruppern en diskussion om de internationella ekonomiska utsikterna under de följande 12–24 månaderna, medan utvecklingen på finansmarknaderna också har blivit en kontaktpunkt. Under 2010 och 2011 inriktades plenardebatterna på att reparera ekonomierna efter finanskrisen, krisens orsaker och konsekvenser, vilka lärdomar som kan dras, de återstående utmaningarna och effekterna av finans- och regleringsreformer på banksektorn. Vid plenarsammanträdena behandlades också utvecklingen i tillväxtekonomierna, frågor som det internationella monetära systemet står inför och geopolitiska risker.

66. Ombudsmannen har noggrant granskat den allmänt tillgängliga informationen på Trettiogrupperns webbplats [12]. Denna information bekräftar att sådana frågor verkligen var föremål för de ovannämnda plenarsammanträdena. Ombudsmannen anser att sådana frågor är uppenbart relevanta för ECB:s arbete och att det är rimligt att ECB anser att det är lämpligt att föra en debatt om dessa frågor.

67. En genomgång av talarna vid plenarsessionerna 2010 och 2011 visar dessutom att åsikterna i de ovannämnda frågorna var mycket olika. Av de 17 talarna vid den trettionde plenarsessionsgruppen som stod värd för Bank Al Maghrib och Arabfonden för ekonomisk och social utveckling den 27–29 maj 2010 arbetade 11 för offentliga organ [13], fyra arbetade för privata finansiella organ [14] och två var akademiker [15]. Av de 19 talarna vid det trettionde plenarmötet som anordnades av Federal Reserve Bank of New York den 2–4 december 2010 arbetade 11 för offentliga organ [16], sex arbetade för privata finansiella organ [17] och två var akademiker [18]. Av de 19 talarna vid den 30:e plenarsessionsgruppen som anordnades av den schweiziska centralbanken den 26–28 maj 2011 arbetade 12 för offentliga organ [19], fyra arbetade för privata finansiella organ [20] och tre var akademiker [21].

68. ECB uppgav att 30-gruppen också håller "International Banking Seminars". Ombudsmannen har noggrant granskat dagordningarna för de internationella bankseminarierna för 2009 och 2010, vilka finns tillgängliga för allmänheten i trettiogrupperns årsrapport.

69. Det internationella bankseminarium som anordnades av Turkiets centralbank den 5 oktober 2009 hade följande dagordning och talare:

Ämne 1: Gröna skott: Hur livskraftigt och hur hållbart?

Högtalare

Globalt perspektiv, John Lipsky, förste vice verkställande direktör, Internationella valutafonden

Europa, Jean-Claude Trichet, (dåvarande) ordförande för Europeiska centralbanken

Japan, Masaaki Shirakawa guvernör, Bank of Japan

Turkiet, Durmu Yilmaz, guvernör, Turkiets centralbank

Ämne 2: Samordning av den internationella finans- och regleringspolitiken

Perspektiv, Mervyn King, guvernör, Bank of England

Perspect, Sheila C. Bair, ordförande, Federal Deposit Insurance Corporation

Perspective, Mario Draghi, (då) guvernör, Banca D'Italia, (då) ordförande, rådet för finansiell stabilitet

Perspektiv, Jaime Caruana, General Manager, Bank for International Settlements

Ämne 3: Oro för tillväxtmarknaden

Perspektiv, Duvvuri Subbarao, guvernör, Reserve Bank of India

Perspektiv, Henrique de Campos Meirelles, guvernör, Brasiliens centralbank.

70. Det internationella bankseminarium som anordnade Interamerikanska utvecklingsbanken den 10 oktober 2010 hade följande dagordning och talare:

Ämne 1. Globala ekonomiska utsikter: Fortfarande stormar framåt?

Högtalare

Ben S. Bernanke, ordförande för Federal Reserve System

Jean-Claude Trichet, (dåvarande) ordförande för Europeiska centralbanken

Mervyn King, guvernör, Bank of England

Ämne 2: Alternativa motorer för ekonomisk tillväxt

Högtalare

Zhou Xiaochuan, chef för Kinas folkbank

Montek Ahluwalia, biträdande planeringskommissionär, Indien

Luis Alberto Moreno, ordförande för Inter-American Development Bank

Robert Zoellick, Världsbankens ordförande

Ämne 3: Finansiell reform: Finns vi där än?

Högtalare

Paul A. Volcker, styrelseordförande för ekonomisk återhämtning

Mario Draghi, (då) guvernör, Banca D'Italia, (då) ordförande, rådet för finansiell stabilitet

Philipp Hildebrand, ordförande för Swiss National Bank.

71. Ombudsmannen anser att de frågor som diskuterats vid de båda ovannämnda internationella bankseminarierna är uppenbart relevanta för ECB:s arbete och att ECB rimligen kan anse att det är lämpligt för dess ordförande att delta i debatten om dessa frågor. Dessutom visar en genomgång av talarna vid dessa internationella bankseminarier att åsikterna i de ovannämnda frågorna var mycket olika. När det gäller seminariet 2009 noterar ombudsmannen att av de nio talarna arbetade åtta för offentliga organ och endast en arbetade för ett privat finansiellt organ. När det gäller seminariet 2010 konstaterar ombudsmannen att samtliga tio talare arbetade för offentliga organ.

72. Ombudsmannen anser att talarnas dagordningar och mångfald vid 30-gruppens plenarsammanträden och seminarier leder till slutsatsen att gruppen som sådan bör karakteriseras som ett diskussionsforum snarare än en intressegrupp eller en lobby som syftar till att främja privata intressen.

73. Mot bakgrund av slutsatserna i punkterna 56, 63 och 72 ovan anser ombudsmannen inte att klagandens argument avseende arten av gruppen 30 kan godtas.

74. Klaganden har också framfört argument om vad den anser vara risken för att ordföranden, och därmed ECB, kan identifieras med rapporter som publicerats av gruppen trettio, och att detta skulle äventyra ECB:s oberoende.

75. Ombudsmannen noterar att rapporter utarbetas av enskilda medlemmar i trettiogruppen och offentliggörs i eget namn eller utarbetas av arbetsgrupper. Varje rapport som utarbetats av en enskild person innehåller följande uttalande: "*De åsikter som uttrycks i detta dokument är författarens och representerar inte nödvändigtvis trettiogruppens åsikter.*" Varje rapport som utarbetas av en arbetsgrupp innehåller följande uttalande: "*De synpunkter som uttrycks i detta dokument är de åsikter som framförs i arbetsgruppen för [rapportens ämnestitel] och representerar inte nödvändigtvis alla de enskilda medlemmarnas åsikter i den trettioåriga gruppen.*" Det finns således inget krav på att andra medlemmar i gruppen 30 ska ansluta sig till

en viss individs eller arbetsgrupps åsikter. Rapporter från andra personer eller arbetsgrupper där ECB:s ordförande inte har deltagit begränsar inte på något sätt oberoendet för ECB:s ordförande.

76. Även om ECB:s nuvarande ordförande inte tycks ha deltagit i utarbetandet av någon rapport från Trettiogrupper sedan han utnämndes till ledamot av ECB, gjorde hans föregångare det. Såsom klaganden har påpekat (se punkt 34 ovan) utarbetades den rapport som offentliggjordes i oktober 2009 om reformen av Internationella valutafonden av en arbetsgrupp i vilken Trichet, ECB:s dåvarande ordförande [22], var medlem. I ECB:s yttrande anges dessutom uttryckligen (se punkt 23 ovan) att ECB:s ordförande kan komma att delta i studiegrupper i framtiden.

77. Ombudsmannen noterar att det är trettiogrupperns praxis att i rapporter ange att ledamöterna deltar "i sin individuella kapacitet", och att de åsikter som framförs inte nödvändigtvis återspeglar åsikterna från de institutioner till vilka medlemmarna är anslutna. Ombudsmannen anser att ECB inte rimligen kunde förvänta sig att medborgare och andra berörda parter skulle betrakta ett sådant uttalande som trovärdigt om ämnet för en rapport som rörde ECB:s ansvarsområden [23]. Ombudsmannen anser att **alla** uttalanden från medlemmar i ECB:s beslutande organ om ECB:s ansvarsområden, och **alla** åtgärder som ledamöterna i ECB:s beslutande organ vidtar inom ECB:s ansvarsområden, kommer att påverka EU-medborgarnas och andra berörda parter i ögonen på hur ECB uppfattas, även om författaren till uttalandet eller åtgärden anger att han eller hon agerar privat.

78. Ombudsmannen har ingen anledning att betvivla att ECB, när den överväger eventuella deltagande av ledamöter i dess beslutsfattande organ i studiegrupper och eventuellt godkännande av rapporter som offentliggjorts av gruppen trettio, eller någon annan enhet, kommer att ta vederbörlig hänsyn till behovet av att se till att dess institutionella intressen skyddas, utan också till EU:s väsentliga intresse av att ECB, i medborgarnas ögon, uppfattas som legitimt.

79. Klaganden uttrycker vidare sin oro över att enbart ECB:s ordförandes deltagande i debatter och seminarier i grupp med trettiotal skulle utsätta honom för otillbörlig påverkan från enskilda privata intressen. Sammanfattningsvis verkar klaganden antyda att även om 30-gruppen inte är en lobby i sig, ger den privata intressen en plattform för att lobbyisera de främsta beslutsfattarna i de viktigaste centralbankerna i världen, däribland ECB.

80. ECB har gjort gällande att det i allmänhet är nödvändigt för ECB:s ordförande att hålla regelbundna möten och utbyta åsikter med företrädare på hög nivå för den offentliga och privata sektorn, eftersom sådana möten och utbyten utgör en mycket värdefull källa till förstahandsinformation om utvecklingen av den globala ekonomiska och finansiella miljön där ECB är verksam och gör det möjligt för ECB att utveckla en välgrundad syn på denna miljö. Sådana möten ger också ECB en kanal för att kommunicera sina politiska åtgärder.

81. Ombudsmannen anser att det är legitimt för ledamöterna i ECB:s beslutande organ att föra en lämplig offentlig och privat debatt om frågor som är relevanta för ECB:s arbete. Genom att

delta i debatten kan ECB förklara och motivera sina åtgärder för berörda parter, även för medborgarna. En sådan debatt hjälper också ECB att samla in och förstå information och perspektiv på ekonomiska och finansiella frågor som är relevanta för dess arbete, vilket gör det möjligt för ECB att bättre fullgöra sin roll och uppnå sina mål. I princip är det således korrekt, och till och med nödvändigt, att medlemmarna i ECB:s beslutande organ deltar i lämpliga diskussionsforum.

82. Ombudsmannen noterar att det i artikel 11 i fördraget om Europeiska unionen anges att

”1. Institutionerna ska på lämpligt sätt ge medborgarna och de representativa sammanslutningarna möjlighet att ge uttryck för och offentligt diskutera sina åsikter på alla områden som omfattas av unionens åtgärder.

2. Institutionerna ska föra en **öppen** , öppen och regelbunden dialog med representativa sammanslutningar och det civila samhället.” (Emphasis tillagd)

Ombudsmannen anser att skyldigheten att upprätthålla en ”öppen” dialog med det civila samhället också innebär att dialogen bör vara balanserad, vilket ger olika samtalspartner en lämplig möjlighet att diskutera frågor som är relevanta för ECB:s arbete. Denna iakttagelse innebär inte att medlemmarna i ECB:s beslutsfattande organ endast bör sträva efter att samarbeta med de grupper i det civila samhället som internt omfattar hela mångfalden av åsikter i frågor som är relevanta för ECB:s arbete. Det är i själva verket osannolikt att sådana allomfattande grupper existerar. Det innebär snarare att ansträngningar bör göras för att diskutera ECB:s arbete i olika forum, förutom att diskutera ECB:s arbete inom ramen för enheter som den trettionde gruppen. Ombudsmannen noterar att ECB erkänner denna princip och tillämpar den genom att anordna flera seminarier om frågor som rör dess arbete.

83. Ombudsmannen håller med klaganden om att det är troligt att några av medlemmarna i Trettiogruppen, när de deltar i dess debatter och seminarier, försöker främja intressena hos de organisationer de arbetar för [24] . Ombudsmannen noterar dock att det är ett underförstått kännetecken för all debatt som ECB:s ordförande inleder och att samtalspartnerna kommer att försöka övertyga honom om att deras åsikter är giltiga. Och vice versa. Det skulle nämligen inte vara olämpligt att ECB:s ordförande, när han deltar i en grupp av trettio verksamheter, främjar ECB:s och EU:s intressen genom att (med vederbörlig hänsyn till behovet av tystnadsplikt [25]) framföra ECB:s synpunkter i frågor som rör dess roll, försöka övertyga andra beslutsfattare och berörda parter om fördelarna med ECB:s synpunkter och inhämta information som är användbar för ECB. Det finns inget som tyder på att en sådan debatt skulle äventyra ECB:s eller dess ordförandes oberoende och integritet. Ombudsmannen tar då vederbörlig hänsyn till mångfalden i sammansättningen i den trettionde gruppen och till ämnet för de senaste plenarsammanträdena och seminarierna (se punkterna 65–73 ovan).

84. Klaganden hävdar vidare att dessa debatter inte är transparenta, i den meningen att de förs bakom ”stängda dörrar” och att deras innehåll inte är offentligt. ECB har också gjort gällande att ECB inte har offentliggjort sin ordförandes medlemskap i Trettiogruppen.

85. Ombudsmannen understryker att öppenhet spelar en avgörande roll för att främja medborgarnas förtroende för att EU och dess institutioner fungerar väl. Öppenhet spelar i synnerhet en viktig roll för att främja medborgarnas förtroende för att beslutsfattarna agerar självständigt och utan intressekonflikter som skulle kunna snedvrider deras omdöme.

86. Ombudsmannen anser att när ECB:s ordförande deltar i ett sammanträde bör syftet med mötet, de övriga deltagarnas identitet och de ämnen som diskuteras normalt betraktas som offentlig information, såvida det inte finns legitima skäl till sekretess, såsom behovet av att skydda allmänintresset när det gäller EU:s eller en medlemsstats finansiella, monetära eller ekonomiska politik [26]. Ombudsmannen noterar i detta avseende att Trettiogruppens webbplats verkar innehålla åtminstone grundläggande information av det slag som nämns ovan.

87. Ombudsmannen noterar också att artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna omfattar rätten att skriva till vilken institution som helst och att få ett svar. Medborgarna har således möjlighet att från ECB begära ytterligare information om varje särskild grupp med trettio möten där ECB:s ordförande deltar.

88. Ombudsmannen noterar också att ordförandens medlemskap i Trettiogruppen aldrig var hemligt, eftersom det offentliggjordes på gruppens webbplats. Ombudsmannen anser dock att det även skulle vara förenligt med principen om öppenhet att ECB på sin egen webbplats offentliggör det faktum att dess ordförande är medlem i Trettiogruppen. Dessutom verkar det inte finnas några goda skäl, *prima facie*, varför detta inte kunde göras genom att inkludera informationen i ordförandens CV (den nuvarande versionen av hans CV informerar medborgarna inte bara om presidentens utbildning och tidigare karriär (inklusive hans arbete på Goldman Sachs), utan också om att han är ledamot av styrelsen för Princeton Institute for Advanced Study [27]). Ombudsmannen kommer att göra ytterligare en anmärkning i enlighet med detta.

89. Klaganden uppmärksammar vidare det faktum att det i den kompletterande etiska koden för ledamöterna i ECB:s direktion anges att ledamöterna i styrelsen bör samråda med etikombudet i händelse av tvivel när det gäller inbjudningar att delta i evenemang som anordnas av tredje part. Klaganden kritiserar att ECB:s ordförande uppenbarligen inte har genomfört något sådant samråd när det gäller hans medlemskap i Trettiogruppen. Ombudsmannen understryker vikten av att fullt ut följa ECB:s etiska regler. Han betonar att om en ledamot av ECB:s beslutande organ hyser tvivel om huruvida deltagande i ett visst evenemang eller en viss organisation skulle kunna ifrågasätta hans eller hennes oberoende och integritet samt ECB:s oberoende och integritet, bör han eller hon samråda med etikombudet. Mot bakgrund av vad som anförts ovan anser ombudsmannen emellertid i förevarande fall att ECB:s ordförande inte hade någon anledning att anse att hans medlemskap i Trettiogruppen skulle kunna äventyra hans oberoende och integritet eller ECB:s oberoende och integritet.

90. Innan ombudsmannen avslutar understryker ombudsmannen att finanskrisen i hög grad har ökat allmänhetens synlighet för ECB och allmänhetens förväntningar på dess roll. Dessutom noterar ombudsmannen att ytterligare ansvarsområden sannolikt kommer att anföras ECB i framtiden, särskilt när det gäller tillsynen av banker. Denna utveckling innebär att inte bara ECB,

utan EU som helhet, har ett avgörande intresse av att se till att ECB ytterligare höjer kvaliteten på sin kommunikation med allmänheten. Ombudsmannen kommer också att göra ytterligare en anmärkning i detta avseende.

91. I sitt yttrande till ombudsmannen om detta klagomål lämnade ECB en detaljerad förklaring om arten av trettiogruppen och varför ECB anser att det är lämpligt att dess ordförande är medlem i denna grupp. När klaganden däremot först kontaktade ECB var svaret vagt och defensivt. Ombudsmannen anser därför att klaganden var helt berättigad att inte godta ECB:s första svar och att den faktiskt utförde en offentlig tjänst genom att vända sig till ombudsmannen och därmed ge ECB en andra möjlighet att klargöra frågan.

92. När det gäller klagandens påstående att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen är oförenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet anser ombudsmannen, av de skäl som anges ovan, att påståendet inte är motiverat. Det finns därför ingen grund för ombudsmannen att ta ställning till klagandens påstående. Ombudsmannen avslutar därför undersökningen med att konstatera att inga administrativa missförhållanden föreligger.

B. Slutsats

På grundval av sin undersökning av detta klagomål avslutar ombudsmannen det med följande slutsats:

Påståendet att ECB:s ordförandes medlemskap i Trettiogruppen är oförenligt med ECB:s oberoende, anseende och integritet är inte motiverat. Ombudsmannen finner därför inga administrativa missförhållanden från ECB:s sida i detta avseende.

Klaganden och ECB kommer att informeras om detta beslut.

Ytterligare anmärkningar

1. Ombudsmannen föreslår att ECB på sin egen webbplats inkluderar information om att dess ordförande är medlem i Trettiogruppen. Detta kan göras genom att lägga till informationen i ordförandens CV.

2. Mot bakgrund av dess ökade ansvar och allmänhetens synlighet uppmanar ombudsmannen ECB att vidta åtgärder för att ytterligare höja kvaliteten på sin kommunikation med allmänheten.

P. Nikiforos Diamandouros

Utfärdat i Strasbourg den 1 februari 2013

[1] VD: s webbplats beskriver VD som en "forsknings- och kampanjgrupp som arbetar för att avslöja och utmana den privilegierade tillgång och inflytande som företag och deras lobbygrupper har i EU:s politik".

[2] Webbplatsen för "Grupp of Thirty" är www.group30.org [Länk]

[3] Europeiska centralbankssystemet.

[4] www.group30.org/images/PDF/ReportPDFs/G30AnnualReport20102011.pdf [Länk]

[5] www.group30.org/images/PDF/ReportPDFs/G30AnnualReport20102011.pdf [Länk]

[6] Artikel 130 i EUF-fördraget har följande lydelse:

"Vid utövandet av de befogenheter och de uppgifter och åligganden som de tilldelas genom fördragen och stadgan för ECBS och ECB ska varken Europeiska centralbanken eller en nationell centralbank eller någon medlem av deras beslutande organ begära eller ta emot instruktioner från unionens institutioner, organ eller byråer, från någon regering i en medlemsstat eller från något annat organ..."

[7] Artikel 7 i ECB:s stadga har rubriken "Oberoende". Där anges följande:

"I enlighet med artikel 130 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt ska varken ECB eller någon nationell centralbank eller någon medlem av deras beslutande organ begära eller ta emot instruktioner från unionens institutioner, organ eller byråer, från någon regering i en medlemsstat eller från något annat organ när de utövar sina befogenheter och fullgör de uppgifter och åligganden som de tilldelas genom fördragen och denna stadga.

[8] En uppenbar intressekonflikt kan sägas föreligga om det visar sig att en offentlig tjänstemans privata intressen på ett otillbörligt sätt skulle kunna påverka hans eller hennes tjänsteutövning, även om så inte är fallet.

[9] Kontrollerad på gruppens webbplats av den 30 december 2012. Det verkar finnas 37 "nuvarande medlemmar" och en "högre medlem" i "gruppen 30".

[10] År 2011 beslutade Trettiogruppen att alla elektroniska kopior av dess publikationer skulle distribueras kostnadsfritt. Trettiogruppen uppger att "uppdraget" för Trettiogruppen skulle få stöd genom detta tillvägagångssätt. Den vidhåller att läsaren av Trettiogruppen kommer att öka till följd av denna politiska förändring.

28 av de 88 bidragsgivarna är offentliga organ.

[12] Se www.group30.org/images/PDF/ReportPDFs/G30AnnualReport20102011.pdf [Länk]

Lorenzo Bini Smaghi, Europeiska centralbanken, Philipp Hildebrand, Schweiz centralbank. Guillermo Ortiz, Bank for International Settlements, Zhu Min, Internationella valutafonden. Abdlatif Al-Hamad, Arabfonden för ekonomisk och social utveckling, Stanley Fischer, Bank of Israel; Ibrahim S. Dabdoub, Kuwaits nationalbank. Montek Ahluwalia, Indiens regering. Jaime Caruana, Banken för internationell betalningsutjämning, William C. Dudley, Federal Reserve Bank of New York.

[14] Sir David Walker, Morgan Stanley International; Jacques de Larosi re, BNP Paribas, Arminio Fraga Neto, Gavea Investimentos; och William R. Rhodes, Citigroup.

Paul Krugman , Princeton University och Toyoo Gyohten, Institute for International Monetary Affairs.

[16] Lawrence W. Summers, Vita husets nationella ekonomiska råd; Janet Yellen, styrelsen för Federal Reserve. Masaaki Shirakawa, Japans Bank. Christian Noyer, Frankrikes centralbank.

Zhou Xiaochuan, Kinas folkbank. Jose de Gregorio, Chiles centralbank, Mark Carney, Kanadas Bank. Philipp Hildebrand, Schweiz centralbank. Paul Tucker, Bank of England; William C. Dudley, Federal Reserve Bank of New York; Lord Adair Turner, Financial Services Authority.

[17] Tommaso Padoa-Schioppa, Promontory Europe E. Gerald Corrigan, Goldman Sachs Group, Inc.

Arminio Fraga Neto, Gavea Investimentos Jacques de Larosi re, BNP Paribas, Roger W. Ferguson, Jr., TIAA-CREF och Jacob Frenkel, Trettigruppen.

Kenneth Rogoff, Harvard University och Ernesto Zedillo, Yale Center for the Study of Globalization.

[19] Micheline Calmy-Rey, Schweiziska edsförbundet. Mervyn King, Bank of England; Christian Noyer, Banque de France; Tharman Shanmugaratnam, finansministeriet, Singapore, Zhou Xiaochuan, Kinas folkbank. Jean-Claude Trichet, (dåvarande) ordförande för Europeiska centralbanken, Klaus Regling, Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten. Abdlatif Al-Hamad, Arabfonden för ekonomisk och social utveckling, Stanley Fischer, Bank of Israel; William C. Dudley, Federal Reserve Bank of New York; Jaime Caruana, Banken för internationell betalningsutj mning, Gerd Häusler, Federal Reserve Bank of New York.

[20] Guillermo Ortiz, Grupo Financiero Banorte; Jacques de Larosi re, BNP Paribas, William R. Rhodes, William R. Rhodes Global Advisors och Arminio Fraga, Gavea Investimentos

[21] Martin Feldstein, Harvard University; Eugene Rogan, Oxford University och Toyoo

Gyohten, Institute for International Monetary Affairs.

[22] Se [Länk] http://www.group30.org/images/PDF/GRP30_IMF09_RPT_FNL-NEW.pdf Trichet var observatör i arbetsgruppen för rapporten.

[23] ombudsmannen noterar i detta avseende att ECB:s ansvar inte omfattar t.ex. reformen av Internationella valutafonden.

[24] Även om klaganden lägger särskild vikt vid den roll som den privata sektorns parter spelar i trettiogruppen noterar ombudsmannen att artikel 130 i EUF-fördraget kräver att medlemmar av ECB:s beslutande organ ska säkerställa deras oberoende gentemot tredje part, även från andra offentliga organ. Det är därför lika viktigt att ECB:s ordförande inte hamnar i en situation där han i onödan påverkas av företrädare för andra offentliga finansinstitut.

[25] Se artikel 37 i ECB:s stadga, som har rubriken "Professionell sekretess", där det anges att "ledamöter av ECB:s styrande organ och personal vid ECB och de nationella centralbankerna ska, även efter det att deras uppgifter har upphört, vara skyldiga att inte lämna ut uppgifter som omfattas av tystnadsplikt."

[26] Se, analogt, artikel 4.1 a i förordning 1049/2001, enligt vilken institutionerna ska vägra tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för allmänintresset vad gäller gemenskapens eller en medlemsstats finansiella, monetära eller ekonomiska politik.

[27] Se <http://www.ecb.europa.eu/ecb/orga/decisions/html/cvdraghi.en.html> [Länk] (kontrollerad den 11 december 2012).